

OPGANG

De Baas van het dorp

door Jan Knape Mzn.

MET hun drieën stonden ze achter het hekje, de trompetten onder hun arm, hun versleten petten verfrommeld in de groezelige handen, sjofele muzikanten...

Met z'n drieën stonden ze achter het hekje

De oudste deed het woord, een man met grijze haren en een vieze snor onder zijn reusachtige neus. „Meneir de Burgemeester, of datte m'n fandaag meziek zoue magge make, meneir de Burgemeester... Me spele allein suiver faderlandsche liedere, geen straatduintjes, meneir...”

De secretaris krabde achter zijn oor: „Moet je de Burgemeester zelf voor hebbe...”

„O, is uwe de Burgemeester niet, me dochte... Maar as meneir nou maar zegt dat 'et mag, dan kenne we ons gang toch wel gaan...”

„Nee, dat mag ik niet zegge... ik zou maar es bij de Burgemeester thuis kijke...”

„Sou dat magge meneir, an huis... sou die daar niks van segge...?”

„Nee, ga je gang maar, hoor, de Burgemeester is zoo kwaad niet.”

* * *

Met hun drieën stonden ze op de stoep, de trompetten onder hun arm. Voorzichtig belden ze.

Het dienstmeisje kwam voor. Drie petten gingen beleefd even van de hoofden. „Of meneir de Burgemeester thuis is om meziek te magge make...?”

„Gloof ik niet,” zei het meisje, „de Burgemeester is vanochend onverwachts op reis gegaen.” En ze lachte vriendelijk.

„En op het stadhuis zei die meneir, dat meneir de Burgemeester thuis was...!”

„Dan za'k mevrouw es effen roepe...”

Ze huppelde de gang in als een wit geitje: „Mevrouw... mevrouw... daer binne drie toeterventers an de deure...”

Het antwoord kwam uit de kelderkast: „Geef ze maar twee centen, Sien...”

„Nee, mevrouw, ze motte de Burgemeester ha om permissie...”

Mevrouw ging zich zelf met het geval bemoeien. Aarzelend onblootten ze hun hoofden, de koude voorjaarswind speelde met hun witte haren.

„De Burgemeester is op reis gegaan, je moet bij de wethouder weze...”

„Me benne al op het stadhuis geweest, mevrouw. Magge m'n van u niet spele?”

Mevrouw lachte goedig. „Ik ben de Burgemeester niet...”

„Waar woont de wethouder dan, mevrouw?” De vraag klonk geduldig.

Ze legde het uit. „Deze straat, en dan rechtsaf bij de haven, het eerste huis naast die groene schuur.”

* * *

Met hun drieën stonden ze op de stoep, de trompetten onder hun arm, en ze zochten de heele voorgevel af om een bel te vinden, maar die was er niet.

Aarzelend deed de oude man de deur open: „Volluk...!”

„Mefrouw...!” Er gingen drie petten even af.

OPGANG

„Mevrouw! zeit, binne juule nie goe wies? Ik binne de vrouw van de Burge- meester niet! Wat doch je...? zei mar gerust: vrouw Spoon, oor. Wat is d'r in de locht...?”

Ze zette haar handen in de zijden en keek uitdagend het drietal aan.

„Of dat me meziek magge make... Me benne al...”

„O, mo' je den baes ha? Die 's naer 't land in den Zwartenhoek. Hie kom nie thuis voor vanaevend...”

„Me benne al op het stadhuis geweest en bij meneir de Burgemeester thuis, maar die was op reis fandaag... Waar motte me nouw gaan frage...?”

„Gaen vraege...? Bel lieve ziele, waer wou je motte gaen vraege... Speule juule mar oor. Ik zal 't mit den baes wel opriddere...”

Een glans van genoegen overtoog hun gerimpelde gezichten.

* * *

Ze stonden in een kring en de tonen dansten uit hun trompetten de voorjaars- licht in. De klanken woeien weg over de huizen en ze vielen neer in de straten. Daar hoorde ze de gemeente-veldwachter, die op surveillance was. Hij liep in diep nadenken, en telkens zette hij zijn dikke stok ernstig neer. Maar de vrolijke klanken wekten hem, ze riepen hem tot zijn plicht... Die zouden wel spelen zonder permissie...

Een oogenblik stond hij stil, luisterde... Het geluid kwam ginder vandaan... Toen ging hij met haastigen stap verder.

* * *

„Ho juule...”

Midden in het lied braken ze af.

„Hebbe jullie permissie? Je weet toch zeker wel, dat je zonder vergunning nie spele mag...?”

„Me hebbe permissie, meneir...”

„En van wie dan? De Burgemeester is uit!”

„Me benne op het stadhuis geweest... en bij meneir de Burgemeester an huis... en bij meneir de wethouder an huis, en die z'n frouw...” En hij deed een lang verhaal.....

„Ik geloof er geen snars van, kom jullie maar es effen met me mee...”

* * *

Schommelend kwam ze de lange gang doorgesloft. „Wat is d'r gaende, Jaopiks? Wat mot je mit die drie lui?”

„Me hadde toch permissie gehad van mevrouw om te spele? En meneir de veldwachter hier...”

„Netuurlijk man... As je teminste geen mevrouw meer zeit... Ik verkieze van juule nie voor de gek gehouwe te wesen...”

„Ja maar,” meende de veldwachter schuchter, „is Spoon niet thuis? Want da's toch eigenlijk niet geldig...”

Ze keek hem aan met twee verslindende oogen. „Nie geldig.....? Wat deksel- alevel, nie geldig...! Wat za' m'n noe ha... kaele branieschopper... Dienk je dat ik daer m'n man voor uut den Zwartenhoek laet komme om tegen een paar toeterventers te zeggen dat ze

De Baas van 't Dorp

OPGANG

speule magge...! Of wou je soms ha da 'k die erme slokkers naer den baes stierende... een ure van huus!... Nie geldig!... Rust joe je hoed mar, oor, dan zal ik dat zaekje wel mit den baes opree. Wat dienke je wel?... Nie geldig!... Gae noe gauw achter de kachel zitte, je ziet er uut as de leste koek uut de pot, wat doe je in de kouwel... Laet die erme zielen een stik verdiene... Nie geldig!... Ellè, jongens, speule oor, wat dienke dien diender wel...?"

* * *

Ze schaarden zich in een halven kring vlak bij de havenkant en brachten de trompetten aan hun mond.

Op een afstand was de veldwachter gaan staan. Hij leunde op zijn stok.

En zij stond op de stoep voor de open deur met haar handen in haar vleezige zijden en een uitdagende lach op haar mollig gezicht. De felle voorjaarswind speelde met haar bonte schort en haar baaien keurs wapperde om haar beenen... maar het deerde haar niet...

Het donkere water van de haven rimpelde...

De klanken dansten uit de trompetten. Ze bliezen dat hun koonen er van bolden, want het was een serenade die ze brachten aan die bazige boerin, die zelfs van zoo'n schrikkelijke veldwachter niet bang was. En dankbaar hielden ze hun oogen gevestigd op hun beschermengel, waarmee de wind spelen wou... Uit de trompetten schetterden de klanken: O, schitterende kleuren van Nederlandsch vlag, wat wappert gij fier langs den vloed...

* * *

De veldwachter slofte weg en in hem was er een vraag:
„Wie is nu eigenlijk de baas in 't dorp vandaag...?"

* * Met een bijbeltekst klaar.

Er zijn nog te veel auteurs, die denken, dat ze met een bijbeltekst klaar komen. Ze willen een christelijk boek schrijven, dus moeten ze zoo- en zooveel bijbelteksten gebruiken.

En dat is dan ook alles. Overigens kun je niet merken, dat je met een christelijk boek te doen hebt.

Natuurlijk is dat fout.

K.

* * Een mooi Verhaal.

Er zijn auteurs, die met alle geweld een *mooi* verhaal willen geven. Overigens trekken ze zich van niets iets aan. Ze doen met hun personen, wat ze willen. Als nu een *christelijk* auteur dat doet, bereikt hij alleen, dat zijn lezers zich van hem afwenden. Ze zeggen: het is niet waar. En dus laten ze het mooie verhaal, voor wat het is.

Een christelijk auteur moet *waar* zijn. Is hij dat niet, dan is hij er de oorzaak van, dat zij, die toch al niets van dat „christelijk” moeten hebben, met zulk een christendom de spot gaan drijven. Heusch, wij zijn er vaak zelf de oorzaak van, dat zij, die buiten staan, al dat „christelijk gedoe” zoo naar vinden. K.